

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 16. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606818800/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

»Hvad! – naar hendes Moder var Morbroder Jørgens Søster?» sagde Anna

»Jamen Onkel Jørgen er jo sletikke vores Morbroder; han er jo blot gift med vores Fæster.»

»Jeg mener,« sagde Anna, for nu at indskrænke sig til det sikre. »at Henriette er ligesaa meget i Slægt med os, som vi er i Slægt med Kathrine.«

»Nej, Anna!« sagde Henriette og lo.

»Hm. Saa kan jeg ikke forstaa det.«

Karl fik nu en ligefrem belærende Tone: »Vores Fa'er og Kathrines Mo'er de er Søskende. Ikke, Anna?»

»Jo.«

»Saa er vi blodsbeslægtede med Kathrine.«

»Det er da et underligt Udtryk,« sagde Anna noget stød.

»Jamen saadan kaldes det, – eller kjødelig beslægtede. – Men der er ingen af *vore* Forældre, der er Broder eller Søster til nogen af Henriettes Forældre. Saa vi er sletikke blodsbeslægtede med *hende*.«

De gik nu ud ad den hvide Sønderlaage og løb over Engtoften.

»Veed I hvad?» sagde Karl, imens de løb. »I Middelalderen maatte ingen gifte sig med hinanden, naar de bare havde staaet Fadder sammen.«

»Det maatte være forfærdeligt,« pustedes Anna.

»Og blodsbeslægtede Mennesker de maatte nu sletikke gifte sig sammen. Heller ikke Søskendebørn.«

»Maa de da nok det nu?» spurgte Henriette.

»Aak ja. Men de siger, at de faar saadan nogen daarlige Børn. Og Anders Jensen og Stine – det er da ogsaa nogen af de ækleste Unger, de har.«

De var naaet til Randen af Engtoften. Her var en lille lav Skrant ned mod Fjordengen og Holmene. – Det var Højvande. Hvor Sandbunden ellers ofte kunde ligge tør, kom Fjorden vandrende med hurtige Bølger tværs over Maanevejen. – Det var, for Børnene, ligesom noget var spændt saa højt; som naar man gængede, og Brystet blev fuldt og hævede sig.

Højvandet havde halvvejs dækket et Stykke af Eugen, som var meget ujævn med Knøtter og Huller. Alle de lave Steder var dækkede af Vandet, det øvrige udgjorde en Mængde smaa bitte Øer og Holme, Halvoer og Landtunger. Her gav Børnene sig til at løbe og hoppe